

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. Ž.**, zastoupený Mgr. Bc. Vladimírem Volným, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2022, čj. KK/1027/DS/21-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2022, čj. 17 A 12/2022-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 8. 4. 2021, čj. 17487/OD-P/20/Ka, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč. Žalobce dle správních orgánů řídil motorové vozidlo, které bylo povinně vybaveno bezpečnostními pásy, přičemž nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem, přestože k tomu byl povinen.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Namítl jednak nedostatečnou specifikaci místa i času přestupku a nesoulad obsahu spisu s výrokem obou správních rozhodnutí, a jednak poukazoval nepřezkoumatelnost (nesrozumitelnost) rozhodnutí, resp. porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

[3] Krajský soud výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Poukázal předně na to, jak správní orgán I. stupně vymezil čas, místo přestupku a protiprávní jednání („...dne 25. listopadu 2020, v 09:38 hodin, na pozemní komunikaci v Karlových Varech, ulice Chebská, u

čerpací stanice MOL ve směru od obchodního domu Kaufland, řídil motorové vozidlo zn. ...“). Takový výrok rozhodnutí považoval soud za dostatečně přesný, jasný, srozumitelný a určitý; na základě takového vymezení není možná záměna za jiný skutek. Místo přestupku je vymezeno jednoznačně označením obce, ulice, směru jízdy a nejbližší budovy. Je označena i komunikace, na níž k přestupku došlo (označením obce a ulice); záměna komunikace je vyloučena. Další upřesnění místa spáchání přestupku je ve výroku provedeno slovním označením budovy (čerpací stanice MOL), není ani možná záměna s jinou budovou. Pokud jde o čas spáchání přestupku, postačuje provedené dokazování výsledkem policisty, který vysvětlil rozpor mezi časem spáchání přestupku v úředním záznamu a oznámení přestupku na jedné straně a na videozáznamu na straně druhé. Svědek uvedl, že je možné, že vozidlo má zvlášť časový záznam a že ten byl „rozštelován“. Takové vyjádření nelze hodnotit jako nemožné či jako nevěrohodné pouze proto, že o času na vozidle nebyl pořízen kontrolní úřední záznam. Rozhodující je, že se jednalo o přestupek, který zaznamenali policisté svým vnímáním. Videozáznam byl pouze podpůrný důkaz o tom, že před vozidlem policistů projelo vozidlo žalobce. Rozhodující tedy jsou časové údaje přímo stanovené policisty a zapsané v oznámení a úředním záznamu o přestupku.

[4] Krajský soud dále neshledal zásadní rozpor ve výpovědích svědků ohledně otázky, zda v době pozorování přestupku jejich vozidlo stálo či jelo. Svědci (policisté) v podstatě shodně potvrdili, že jejich vozidlo buď ještě stálo na křižovatce, nebo se právě rozjíždělo. Časový údaj doby pozorování přestupku oběma v délce 3-4 sekundy je reálný i s ohledem na videozáznam. I v případě, že se řidič věnoval provozu, mohl zaznamenat nepřipoutaného řidiče ve vozidle, jemuž dával přednost a kterého kvůli tomu právě v provozu sledoval. Nevěrohodnost výpovědí policistů nelze dovodit ani ze skutečnosti, že policisté již v minulosti kontrolovali žalobce jako řidiče. Ten nebyl v minulých 3 letech uznán vinným z žádného přestupku, tudíž nelze mít za to, že by se na něho policisté nějak zaměřovali. To, že byl v minulosti žalobce již kontrolován a že z toho důvodu je policistům znám, je zřejmě dáno pouze okolností, že (jak sám žalobce uvádí) je častým účastníkem silničního provozu. Správní orgány opatřily dostatek důkazů svědčících o spáchání přestupku. Výpovědi policistů, kteří přestupek pozorovali vlastními smysly, působí věrohodně, jsou úplné, konzistentní a navzájem souladné a jsou podpořeny i nepřímým důkazem (videozáznamem), ztotožnil se soud se správními orgány v tom, že přestupek je dostatečně prokázáný a další dokazování (např. místním šetřením) je nadbytečné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil procesně právní otázku podmínek pro rozhodnutí obou správních orgánů, neboť neshledal žádné jejich pochybení. Zároveň se nevypořádal s rozpory ve svědeckých výpovědích zakročujících policistů, chybně interpretoval některé za žalobních bodů a neprovedl zásadní důkaz ve formě kamerového záznamu. Soud řádně nezduvodnil rozpor v čase videozáznamu a úředního záznamu, přičemž neobstojí tvrzení policisty o tom, že čas na kameře byl „rozštelován“. Rozhodnutí je zatíženo také jinými vadami, pro které neobstojí. Stěžovatel v průběhu řízení namítal, že tvrzení policistů, že jej v daném místě mohli vidět, je nevěrohodné. Navíc mělo být provedeno místní šetření k ověření věrohodnosti jejich výpovědi. Podle stěžovatele jej vidět nemohli. V daném případě nemohl být řádně zjištěn skutkový stav a odstraněny rozpory mezi jednotlivými

pokračování

důkazy. Jde o případ, kdy výpovědi policistů ne zcela korespondují s ostatními důkazy, navíc vykazují rozpory, kterými se soud ani správní orgány nezabývaly. Pokud jde o pořízený videozáznam, stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2008, čj. 2 As 59/2008-80. Je zde rozpor mezi videozáznamem a tvrzením policistů. Správní orgány a soud se nevypořádaly se skutečností, že ze záznamu nikterak nevyplývá, že by stěžovatel nebyl připoután.

[6] Podle stěžovatele soud ani správní orgány nevyhodnotily dostatečně také to, že výrok o spáchání přestupku je nedostatečný, co do místa jeho spáchání. S těmito námitkami se soud rovněž dostatečně nevypořádal, přičemž uvedl, že místo spáchání přestupku je dostatečně vymezeno. Náležitosti a přesné vymezení jednání ve výroku o spáchání přestupku podle stěžovatele chybí. V tomto směru odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015-34.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že důvody kasační stížnosti jsou obsahově totožné se žalobou i námitkami obsaženými v odvolání. Plně proto odkázal na své vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobu napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] S ohledem na podobu uplatněné kasační argumentace (na kterou upozornil i žalovaný ve svém vyjádření) se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností.

[9] V tomto směru je totiž třeba předně zdůraznit, že k projednatelnosti určité kasační stížnosti (její části) je třeba, aby stěžovatel uvedl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 92/2015-29). Je tedy na stěžovateli, aby dostatečně upřesnil každý důvod, o který opírá kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Nelze vyjádřit prostý nesouhlas se závěry krajského soudu, aniž by stěžovatel upřesnil důvody, v nichž pochybení krajského soudu (napadeného rozsudku) spatřuje.

[10] S ohledem na výše uvedené se proto kasační soud nemohl nijak zabývat toliko obecným tvrzením stěžovatele, podle něhož soud nesprávně posoudil procesně právní otázku podmínek pro rozhodnutí správních orgánů. Projednatelné (dostatečně konkrétní) námitky pak nemohou představovat ani nijak blíže neodůvodněná tvrzení stěžovatele, podle něhož je rozhodnutí zatíženo „*také jinými vadami, pro které neobstojí*“, resp. že soud „*chybně interpretoval některé ze žalobních bodů*“, že „*řádně nezodůvodnil*“ rozpor v čase videozáznamu a úředního záznamu, resp. že tvrzení jednoho z policistů „*neobstojí*“. Za dostatečně konkrétní pak nelze (ani v kontextu dalšího odůvodnění kasační stížnosti) považovat ani zmínku stěžovatele týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu. Ani zde totiž stěžovatel konkrétně nepoukázal na to, v čem v tomto směru krajský soud měl pochybit. Stěžovatel v této souvislosti pouze stručně shrnuje, co „*v průběhu řízení namítal*“. Zmiňuje-li v této souvislosti obecně rozpory mezi důkazy, kterými se správní orgány (soud) nezabývaly, není zřejmé, o které rozpory se mělo jednat (vyjma následného upřesnění týkajícího se rozporů ve výpovědích policistů, resp. tvrzeného rozporu mezi videozáznamem a těmito výpověďmi; k této argumentaci viz níže). V návaznosti na takovou obecnou argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud provést přezkum napadeného rozsudku jen stěží.

[11] Totéž pak platí i pro celou část kasační argumentace týkající se vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí. Stěžovatel totiž v této souvislosti pouze rekapituluje závěry napadeného rozsudku s tím, že se s jeho námitkami v tomto směru krajský soud „*dostatečně nevypořádal*“. Není však (ani z kontextu uplatněné kasační argumentace) v čem konkrétní závěry krajského soudu v tomto směru stěžovatel zpochybňuje. Na uvedeném nemůže nic změnit ani odkaz stěžovatele na výše již označený rozsudek sp. zn. 9 As 263/2015, neboť ani s přihlédnutím k tomuto odkazu není zřejmé, které konkrétní závěry krajského soudu mají být s tímto rozsudkem v rozporu (k tomu Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že podstata stěžovatelem odkazovaného rozsudku se netýkala vymezení místa spáchání přestupku, ale použití obecné odkazovací normy ve výroku rozhodnutí o přestupku; viz bod 15. odkazovaného rozsudku).

[12] Jde-li o další kasační argumentaci, Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Z usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, pak plyne, že kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí anebo důvodům, na nichž dané rozhodnutí stojí, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Dále v usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „*kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)*.“ Jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (viz § 102 s. ř. s.), platí, že aby vůbec byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Z toho důvodu tedy musí obsahovat polemiku s rozhodovacími důvody krajského soudu (usnesení NSS ze dne 24. 9. 2020, čj. 8 As 63/2020-31).

[13] V tomto směru lze předně poukázat na to, že krajský soud zohlednil skutečnosti plynoucí z videozáznamu z kamery umístěné v autě policistů (ty byly popsány ve správních rozhodnutích), přičemž tento záznam považoval pouze za „*nepřímý důkaz o tom, že před vozidlem policistů projelo auto žalobce*“ (bod 12. napadeného rozsudku, viz též jeho bod 14.). Není tedy zřejmé, jak v tomto směru na tyto jeho závěry reaguje zmínka stěžovatele o tom, že krajský soud tento důkaz neprovedl (stěžovatel ostatně ani netvrdí, že by provedení tohoto důkazu v řízení před soudem z nějakého důvodu navrhoval). Pokud stěžovatel v této souvislosti dále uvádí, že soud se nevypořádal s tím, že z kamerového záznamu neplyne, že by nebyl připoután, lze k tomu pouze uvést, že takový závěr napadený rozsudek z uvedeného záznamu nevyvozuje. Stejně tak není zřejmé, jak se závěrů napadeného rozsudku týká shora již označený rozsudek sp. zn. 2 As 59/2008, na který v této souvislosti (bez jakéhokoliv bližšího vysvětlení) stěžovatel odkazuje. V obecné rovině pak setrvává i tvrzení stěžovatele, že mělo být provedeno místní šetření, aniž by bylo zřejmé, co vytýká souvisejícím závěrům krajského soudu týkajícím se dalších důkazních návrhů (viz bod 16. napadeného rozsudku). V souladu se shora citovanou judikaturou tak nelze než uzavřít, že daná část kasační argumentace nereaguje na závěry napadeného rozsudku (míjí se s podstatou jeho závěrů), a proto je třeba ji označit za nepřípustnou.

pokračování

[14] Zbývající kasační argumentace spočívající v tom, že krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s rozporu ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů, je sice taktéž velmi obecná, nicméně v základu naplňuje předpoklady k tomu, aby ji bylo možno považovat za přípustnou. Stěžovatel zde totiž vytýká krajskému soudu, že se s danou otázkou vůbec nevypořádal. Vzhledem k tomu, že v dané věci u krajského soudu rozhodoval samosoudce, ve vztahu k této argumentaci zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve její přijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost (ve smyslu uvedeného ustanovení) *svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[15] Podle existující judikatury bude kasační stížnost přijatelná, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikurního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na stěžovatelem uplatněné (přípustné) důvody kasační stížnosti z hlediska přijatelnosti kasační stížnosti v nynější věci přichází v úvahu jen důvod čtvrtý, který je však jen výjimečným nástrojem pro řešení zásadních pochybení. Sestává především ze dvou typizovaných situací: (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu, či (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (viz výše zmíněné usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39). Na přijatelnost dle situace (a) v dané věci s ohledem na uplatněné přípustné námitky usuzovat nelze. V úvahu tedy přichází jen situace (b), u níž je však třeba, aby se jednalo skutečně o zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (opět viz usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39, jakož i řadu navazujících rozhodnutí, například usnesení NSS z 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26 či z 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28).

[16] Z odůvodnění napadeného rozsudku je v nyní projednávané věci zřejmé, že krajský soud se otázkou (tvrzeného) rozporu ve výpovědích svědků (zasahujících policistů) zabýval. Konkrétně v bodech 13. a 14. napadeného rozsudku vysvětlil, proč v jejich výpovědích neshledal rozpor, který by bylo možno považovat za zásadní. V tomto směru tedy podle Nejvyššího správního soudu nelze mít za to, že by odůvodnění napadeného rozsudku vykazovalo vady, které by byly hrubým pochybením krajského soudu svědčícím přijatelnosti kasační stížnosti a vyžadujícím zásah kasačního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. dubna 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu